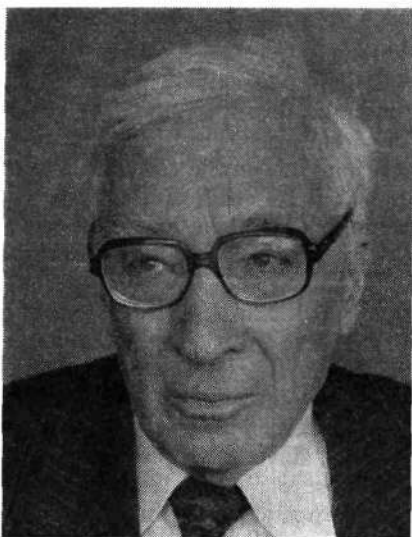

Sedem sonetov

Branko
Rudolf

PODOBA
EGIPČANA

Kip v kamnu: Egipčan in svečenik
zagledan v večnosti sijoči hlad,
del čustev ljudstva. Vztraja, zmeraj mlad
v duši razgiban — trd, negiben lik.

Prek meje spremenljivosti oblik
je v sebi zbran — in snov mu ni prepad,
kar je sveta spoznal, mu je zaklad,
nekoč ubran, zdaj živ kot spomenik.

Zagledan je v vesolja večni red;
strmi skoz tisočletja kljubovalno.
Čez meje dob je v groba temni sobi
prostornost zaobjel s kiparjem vred,
vse v duši, kar je blizu, kar je daljno
in vzel svoj delež večnosti v podobi.

JUPITER

Mamljiv pogled skoz daljnogledne leče:
na nebu Jupiter gigant-planet,
barvit in veličasten z mesci vred,
podoba, ki v ozračju zatrepeče

Znan-tuj, tuj-znan v brezbrežnosti bleščeče
 prenaša svoj sijaj milijarde let,
 ob plesu mescev riše svetlo sled
 očarujoče, skorajda grozeče.

Bar svet, poznan in nespoznan,
 nam kaže prostor in sveta lepoto
 za čvrsti um — v samoto in brez kraj.
 Nebeški, nečloveški je sijaj.
 Na pot v vesolje vabi velikan,
 čez pojme sega s čudovito gmoto.

POŠASTI Pradobe proučuje geolog,
 sledove davnih zemskih pretresljajev,
 kosti, odtise davnih hudih zmajev:
 prakuščarjev požrešni, divji slog.

Kar zmore gmota, krempelj, zob in rog
 je tu dobilo moč, izmed tečajev
 v triadi, juri, kredi raznih krajev
 je v svet navrelo v svoj pošastni krog.

V ljudeh, v globini pa so ostale spake,
 pošasti kot spomini davne tlake
 slučajnostim sveta kot težke gmote.
 Iz samopašnosti pa iz ožine
 ter iz malikov lastne veličine
 rodijo húdo, še vsak dan strahote.

PAN V studencu je podoba izklesana —
 luč v listih, mnogobarvne sence vmes —
 tod bruha spod pristriženih dreves
 kristalno čisto vodo maska Pana.

V obrazu sila, čudna, neugnana,
 ko gleda mavrico in kapljic ples,
 le — sila v nas ni hladna, temveč kres,
 — odkod prispela? Komu darovana?

Simbol narave Panov je obraz.
 Pozemski duh! Kdo bi spoznal izraz?
 Prijazno gleda — in grozljivo tuje.
 Šumeč izvir je v njem tako kot v nas,
 dobroten je — neusmiljen kakor plaz,
 vsak čas pripravljen, da se posmehuje.

IMPRESIJA Poleti, ko nas zlato sonce greje,
 pod drevjem se vrtijo svetle lise
 in dan je spremenjen, za hip zazdi se,
 da raste v izpolnjenju svet brez meje.

Ko v tem ugodju kri nam razživi se,
 podobe, ki nastale so iz žeje
 po bivanju, obljube, vse, kar šteje
 kot presijana tvar izpremeni se.

Prelepa luč! Zlati vse darovano,
 razkošno kaže širni svet v odsevih
 resničnost, ki — nam laže neprestano.

Srce, ki žejno je sleparstva, ubrano
 na skladnost, prejme znano in neznano
 kot smisel harmonij v poletnih dnevih.

V PARKU V parku šeta par, tesno objet,
 zatopljen v svoj topli košček sreče.
 Nič ni mar mu vode, ki svareče
 šumota tod več ko dvesto let.

Nič ni mar za sence, ki prežeče
 pravijo, da stari drevored
 mnogim parom varoval je sled
 čustev in mladosti, ki preteče.

Silno je življenje, ki ljubeče
 v svetu se razliva spet in spet:
 modri cvet mladosti in norosti
 s ptičjim petjem v zraku zatrepeče.
 Hip se zliva v večnost, čut ogret
 v globočine mavričnih skrivnosti.

LEPE SANJE Iz risbe: v sanjah ženska oživela,
 podoba vitka, gibka, nasmejana
 plesalka, lahka, v soncu obsijana
 bit ljubezniva in dražeče bela.

V pokrajini očarljivi, dobro znani,
 smehlaj je v čarodejnici, ki cela,
 je kakor vila z duhom svet prevzela:
 nebo, gozdove, loke in poljane.

Čar lepotic kakor svit cvetice
 je duh prozorne, rožnate meglice:
 diši, drhti, v daljavi se izgublja
 te v valu čutom jasne govorce
 sprosti — kot pol laži in pol resnice:
 privid, ki malo da, pa vse obljublja . . .

Bolečina
 (odlomek)

Bila je starejša od prejšnje, koščenege obraza z močno poudarjenim nosnim lokom, ki se je s konico skoraj dotikal zgornje ustnice, kadar se je namrdnila. In to je počela zelo pogosto. Ustnice je obkrožal gost, črn puh, iz brade so ji štrlele posamezne kocine. Bila je zanemarljena ženska pri štiridesetih. V rokah je držala črno mapo.

Zdel sem se ji nezanimiv. Potem je odprla mapo. Dolgo je tiho brala. Ko je prenehala grbančiti čelo, se je spet ozrla vame. Tokrat je zožila oči in v njih sem opazil natančno isti lesk kot pri prejšnji višji sestri. Torej na smrt obsojen, se je lesketalo vame. Gledal sem v strop, ko je spregovorila. Glas je imela nizek in hreščoč, glas, ki ne dopušča nobenega ugovora.

»Poslani ste sem — na specialne preglede. Za zdaj se ne boste gibali; tudi nočno posodo boste dobili v posteljo. Imate kaj temperature?«

Nada
 Matičič